

Arrest

nr. 270 475 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2021 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die België voor het eerst is binnengekomen op 8 september 2017, in het bezit van een paspoort met een visum type D in het kader van studies, diende op 2 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 september 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 9 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/09/2020
Overdracht CGVS: 23/10/2020*

Op 28 april 2021 werd er met u er met u een persoonlijk onderhoud georganiseerd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u26 tot 12u56, in het bijzijn van een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op 21 maart 1986 te Oroumieh in Iran. U behaalde uw diploma van dierenarts aan de universiteit van Ourumieh. U wilde graag verder studeren in Europa en koos er dan ook voor om in België uw studies verder te zetten. U behaalde aan de universiteit Antwerpen nog een diploma biomedische wetenschappen.

Tijdens uw eerste jaar aan de universiteit, in 2017, kwam u via een medestudent in contact met het christendom. In maart van dat jaar woonde u voor het eerst een kerkdienst bij. Na wat meer vieringen bijgewoond te hebben, zichzelf verder geïnformeerd te hebben over het christendom en de religie vergeleken te hebben met de islam, koos u voor het christendom. In maart 2019 bekeerde u zich dan ook tot deze religie. Eind september 2019 keerde u terug naar Iran voor een familiebezoek. Vlak voor uw vertrek vertelde u uw ouders over uw bekering. Tijdens uw verblijf in Iran voelde u zich angstig, waarop u na vijf dagen terugkeerde naar België.

Na lang overwegen en gesprekken met mensen in uw omgeving, besloot u in 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u vreest een celstraf te krijgen in Iran en er uw burgerrechten te verliezen. Op 5 juli 2020 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties. Op 2 september 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw shenasnameh, uw identiteitskaart, een foto waarop u te zien bent in een kerk, een filmpje waarop u te zien bent in een kerk, een mail in verband met uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een screenshot van mailverkeer in verband met uw afspraak bij de DVZ.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen een celstraf te krijgen en uw burgerrechten te verliezen ten gevolge van uw bekering in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 28/04/2021, p. 8).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor de Iraanse autoriteiten gevisieerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Zo moet er opgemerkt dat u sedert 2017 in het kader van uw studies in België verblijft (CGVS p. 5). In februari 2019 bekeerde u zich reeds tot het christendom (CGVS p. 13). Toch wachtte u tot juli 2020 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 7). Dat het indienen van een verzoek een moeilijke beslissing was en u hierdoor niet terug zou kunnen naar

Iran (CGVS p. 7), kan uw laattijdigheid niet vergoelijken. Er mag immers van u verwacht worden dat u wanneer u voor het christendom koos, heel goed wist wat er u mogelijks boven het hoofd hing indien de Iraanse autoriteiten hier lucht van kregen. U bent immers een hoog opgeleide man en verklaart dat de Iraanse autoriteiten zeer streng zijn voor mensen die uit de pas van het regime lopen (CGVS p. 5). Bovendien verklaart u dat u zich niet op uw gemak voelde toen u in september 2019 voor een familiebezoek terugkeerde naar Iran en u vreesde gearresteerd te worden (CGVS p. 5; vragenlijst DVZ, 21/10/2020, vraag 32). Dat u dan nog moest nadenken over het al of niet indienen van een verzoek (CGVS p. 7), is niet ernstig. Dat u niet zou geweten hebben wat de gevolgen van een bekering zouden kunnen zijn (CGVS p. 8), evenmin. Geconfronteerd met het gegeven dat u wist dat u als bekeerde niet terug kon, tracht u de Corona pandemie als verschoningsgrond voor uw laattijdigheid te gebruiken en verklaart u reeds in maart 2020 stappen met betrekking tot de procedure gezet te hebben (CGVS p. 7, 8). Er werd u gevraagd om voorgaande te staven aan de hand van bewijsstukken (CGVS p. 8). Hiertoe legt u enkele e-mails voor die u heeft uitgewisseld met de Belgische asieldiensten. Uit voorgenoemde (stuk 7) blijkt echter dat u pas op 5 juli 2020 een afspraak maakte via het online registratie systeem van DVZ, hetwelk tijdens de eerste lockdown gebruikt werd. Nergens uit uw stukken mag blijken dat u reeds in maart 2020 een nood aan bescherming kenbaar maakte. Geconfronteerd met de vaststelling dat indien u in maart 2020 uw beschermingsnood kenbaar gemaakt zou hebben nog steeds laattijdig zou zijn, vergelijkt u uw beslissing om een verzoek om internationale bescherming met de keuze om in het huwelijk te treden (CGVS p. 8). Voorgaande tart alle verbeelding. Er kan immers verwacht worden dat iemand die de bescherming van een derde land vraagt omdat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is, deze vorm van bescherming als een noodzaak beschouwt en niet als een keuze die hij maanden in overweging moet nemen. Gelet op wat voorafgaat mag het u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Vervolgens mag het verbazen dat u als bekeerde Iraniër besloot in september 2019 terug te keren naar het land waarvan u goed wist dat het regime streng is voor mensen die uit de pas lopen (CGVS p. 5). Temeer omdat u ook nog eens voor uw reis mensen ter plaatse had ingelicht over uw keuze voor het christendom en u reeds boodschappen in dat kader op uw Instagram had geplaatst (CGVS p. 5). Gelet op voorgaande kan uw verklaring dat u pas ter plaatse angstig werd en een onveilig gevoel kreeg (CGVS p. 5), dan ook niet overtuigen. Immers valt het niet te begrijpen dat indien u plannen had om naar Iran te trekken, u voorafgaand mensen ter plaatse zou inlichten over uw bekering (CGVS p. 5). Zo'n onvoorzichtig gedrag valt niet te rijmen met wat er van een bekeerde in Iran verwacht mag worden. Dat dit een onbewuste beslissing was (CGVS p. 5), is niet ernstig voor iemand die klaarblijkelijk wel maanden nodig heeft om een verzoek om internationale bescherming af te wegen. Overigens valt uw onbewuste beslissing niet te rijmen met uw keuze om christelijk geïnspireerde boodschappen te delen op uw persoonlijk Instagram profiel (CGVS p. 5). Indien u dit daadwerkelijk voorafgaand uw reis naar Iran gedaan zou hebben, u toont dit echter niet aan, kan er van u verwacht worden dat u geenszins een voet op Iraanse bodem zou zetten. Het geheel van bovenstaand onwaarschijnlijk gedrag zet dan ook ernstige twijfels bij uw bewering dat u in februari 2019 bekeerde en hierdoor niet terug zou kunnen naar Iran.

Voorts zijn ook uw verklaringen niet afdoende om een oprechte bekering aan te tonen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U geeft aan dat u niet voor de islam gekozen had, u er niet echt in geloofde en u er geen rust kon vinden (CGVS p. 11). Toen u kennis maakte met de leerlingen van de Bijbel, vond u uw rust terug (CGVS p. 11). U gevraagd waarom u niet langer in de islam gelooft, vervalt u in algemeenheden als 'er is geweld in de islam' en 'ze moeien zich in je dagelijkse leven' (CGVS p. 11).

In het christendom vraagt men slechts een spijtbetuiging voor uw zonden en een geloof in Jezus, zo stel u (CGVS p. 11). Voorgaande is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, iemand die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens vrouw moslim was (vragenlijst DVZ, vraag 15a), de islam enkel met geweld en regels associeert. Dat u veel zonden had en men u die vergeeft in het christendom (CGVS p. 11), kan evenmin overtuigen. Ook in de islam neemt vergeving een centrale plaats in kan mits het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah vergeven worden. U geeft overigens zelf aan dat er ook in de islam vergeving is (CGVS p. 11). Dat er in het christendom geen geweld zou zijn kan u evenmin ernstig volhouden (CGVS, p.11). Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie is het Oud Testament doorspekt met gewelddaden van onder meer de christelijke god en zijn volgelingen. Dat u die beweert 40 tot 50% van het Oude Testament gelezen te hebben de vele uitspanningen van geweld zou zijn ontgaan valt niet voor te stellen (CGVS p.11). Uw verwijzing naar de ingewikkelde wetten in de islam en uw verklaring dan men zich met alles moeite in het dagelijkse leven kunnen evenmin overtuigen (CGVS p. 11, 12). Voorgaande is opmerkelijk daar er ook in het christendom verschillende wetten bestaan die een impact hebben op uw dagelijks leven. Kennelijk kent u deze niet daar u louter verwijst naar het vragen voor vergeving, het bevestigen van uw geloof in Jezus en drie van de tien geboden (CGVS p. 11, 12). Het mag verder verbazen dat u, iemand die beweert een vergelijking tussen het christendom en de islam gemaakt te hebben (CGVS p. 11), de wetten van de islam verwacht met die van een regime in een land. Wanneer u immers gevraagd wordt of u een meer gematigde stroming van islam in overweging heeft genomen, verklaart u geen weet te hebben van zulke vormen van de religie (CGVS p. 12). Voorgaande is opmerkelijk daar er gelet op uw verklaring een vergelijking gemaakt te hebben, van u verwacht mag worden dat u uw oude religie ten gronde bestudeerd zou hebben. Kennelijk heeft u dat niet gedaan, hetgeen vraagtekens zet bij de oprechtheid van uw geloofsafval en daaropvolgende bekering.

U gevraagd naar uw beweegredenen om een kerkviering bij te wonen, verwijst u naar heimwee en gegeven dat het iets aantrekkelijks en nieuws was (CGVS p. 12). Voorgaande is echter heel vaag. Zo ook uw verklaringen aangaande uw bekeringsproces zelf. Zo verklaart u geen specifiek proces doorlopen te hebben tijdens uw bekering (CGVS p. 13). U verwijst louter naar een uitnodiging om te gaan verkondigen dat u christen geworden bent (CGVS p. 13). U gevraagd naar de concrete aanleiding voor uw bekering verklaart u dan weer 'dat het met de tijd was' (CGVS p. 13). U opnieuw gevraagd naar het punt waarop u besloot als christen door het leven te gaan, komt u opnieuw met het oppervlakkige antwoord dat u dit deed nadat u alles overwogen had (CGVS p. 14). U gevraagd wat u dan precies over de streep heeft getrokken verwijst u wederom naar het gegeven dat het een lang proces was (CGVS p. 14). Na de vraag opnieuw gesteld te hebben, verwijst u naar een vers waarin gesteld wordt dat er 'geen andere weg is om gered te worden dan ik' (CGVS p. 14). U gevraagd waarom dat juist het element was dat u over de streep trok, stelt u dat u iets zocht dat uw geest kon herstellen (CGVS p. 14). Van iemand die met volle overtuiging koos zijn oude religie in te ruilen voor een nieuwe geloofsovertuiging mag er echter verwacht worden dat hij heel concreet zijn persoonlijk bekeringsproces en zijn eigen twijfels, bedenkingen en motivatie kan toelichten. Bovendien mag er van u verwacht worden dat duidelijk kan toelichten wat de beweegredenen voor uw bekering zijn. U heeft met bovenstaande algemene voorgekauwde uitspraken dan ook geenszins kunnen overtuigen dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd bent.

Voorts moeten er vraagtekens geplaatst worden bij uw christelijk engagement. Zo mag het opmerkelijk heten dat u tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS p. 6). U verwijst hiervoor wederom naar de Corona pandemie en de daaruit voortgevloeide lockdown (CGVS p. 6). Dit is echter niet ernstig. U bekeerde reeds in februari 2019 waar de eerste lockdown ten gevolge van de corona pandemie pas medio maart 2020 begon. Dat zulke zaken tijd nodig hebben en u niet de dag na uw beslissing gedoopt kan worden (CGVS p. 6), kan evenmin overtuigen. U had immers reeds beslist om te bekeren. Waarom u dan nog zou wachten om officieel toe te treden tot de kerk, hetgeen u met een doopsel zou doen, valt niet te begrijpen en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering. Men kan immers van een nieuwbakken bekeerling verwachten dat hij zou popelen om dit sacrament te ontvangen. U verklaart overigens zelf dat het doopsel een beeld van sterfte en wedergeboorte vormt (CGVS p. 14). Waarom u zich hiertoe dan niet zou engageren als overtuigde christen, valt niet te begrijpen. Dat de Corona pandemie voorgaande heeft bemoeilijkt kan gevolgd worden (CGVS p. 9), echter was u toen al meer dan een jaar bekeerd. Dat u zich tracht te verschuilen achter deze pandemie, kan uw nalatigheid dan ook niet vergoelijken.

Het mag tevens opmerkelijk heten dat u ervoor gekozen heeft om uw vieringen bij te wonen in een Engelstalige kerk waar u eveneens vlot toegang heeft tot een Iraanse kerk alwaar u in uw moedertaal de vieringen kan volgen (CGVS p. 9). Ook de Bijbel leest u in het Engels (CGVS p. 9). Dat u zich beter kan vinden in de sfeer van uw Afrikaanse kerk (CGVS p. 9) kan begrepen worden. Dat u naar eigen zeggen de Engelse taal beter beheerst dan uw moedertaal (CGVS p. 9, 10), is minder overtuigend.

Een bekering is complex proces waarbij een goede verstaanbaarheid van de heilige teksten van cruciaal belang is. U gevraagd naar wat een evangelie is in het Engels, gaat u echter meteen de mist in door te stellen dat het 'Bible' is (CGVS p. 9). Geconfronteerd met deze bevinding gaat u opnieuw de mist in door als voorbeeld 'John chapter 9 te geven (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk de Engelse taal beter zou beheersen dan het Farsi en u naartoe de Bijbel heeft doorlezen in het Engels, kan er echter verwacht worden dat u regelmatig met het woord 'Gospel' geconfronteerd bent geweest. De eerste vier boeken in het Nieuwe Testament, waarvan u naar eigen zeggen 90% heeft gelezen (CGVS p. 11), beginnen immers met de 'gospels'. Voorgaande zet dan ook vraagtekens bij uw bekeringsproces, uw overtuiging en de omstandigheden in dewelke u oprecht gekozen zou hebben voor het christendom.

U bent er evenmin in geslaagd te overtuigen met een deugdelijke kennis van het Christendom. Zo blijkt u nog nooit gehoord te hebben van de Advent periode, de aanloopperiode voor het Kerstfeest (CGVS p. 12). Voorts kan u geen voorbeelden produceren van een van de verbonden die God is aangegaan met de mensheid (CGVS p. 13). Wanneer u gevraagd werd wanneer Jezus naar de hemel is gestegen, stelt u dat het op de vrijdag na zijn kruisiging gebeurde (CGVS p. 13) en gaat u dus voorbij aan het gegeven dat hij nog veertig dagen na zijn verrijzenis op aarde was. Ook met betrekking tot Pinksteren haalt u een en ander door elkaar. Zo verklaart u dat Jezus neerdaalde in de vorm van de heilige geest en dat dit voorspeld werd dat hij zou sterven, opstaan en zich na vijftig dagen zou tonen (CGVS p. 13). Er mag echter van u verwacht worden dat u gelet op het belang van Pinksteren binnen het Christendom, zou weten dat Jezus alvorens op te stijgen naar de hemel, aankondigde dat hij de heilige geest naar aarde zal sturen. Voorgaande gebeurde vervolgens bij Pinksteren. Bij deze neerdaling stelde de heilige geest de apostelen in staat om in alle talen het evangelie te verkondigen. Voorts vormt deze feestdag de geboorte van de kerk. U blijkt dit echter niet te weten, hoewel u blijkbaar wel van plan was om deze feestdag te vieren (CGVS p. 13, 15). Zelfs de blijde boodschap kan u niet thuisbrengen (CGVS p. 14), nochtans gaat het hierover de goede boodschap die Jezus verkondigde. Ook 'De Goede Week' blijkt u niet al te best te liggen. Zo blijkt u niet te weten dat het 'Laatste Avondmaal' genuttigd werd op 'Witte Donderdag' en spreekt u van 'kruisvrijdag' als de dag waarop Jezus gekruisigd werd (CGVS p. 15). Ook de feestdag waarbij de verrijzenis van Jezus wordt gevierd, bestempeld u verkeerd. In deze verwijst u naar 'de verrijzenis' in plaats van 'Pasen' (CGVS p. 15). Het geheel van bovenstaande doet eens te meer sterk afbreuk aan het geloof dat oprecht bekeerd bent. Van iemand die naar eigen zeggen meer vijftig keren een viering in een kerk bijwoonde (CGVS p. 10), negentig procent van het nieuwe testament las (CGVS p. 11) en weloverwogen besloot zich te bekeren (CGVS p. 14), mag bovenstaande basiskennis verwacht worden. Temeer omdat u ook aangeeft vaak Bijbellessen gevolgd te hebben (CGVS p. 15).

Uw gebrekkige kennis anno 2021 mag verbazen in het licht van uw bekering in februari 2019. Zo ook uw stelling dat uw interesse pas groeide vanaf de lockdown, toen de Bijbellessen online plaatsvonden (CGVS p. 15). U stelt dat u meer interesse kreeg en na uw besluit om christen te worden, besloot om meer te weten te komen over de religie (CGVS p. 15). Er kan echter van u verwacht worden dat u voor uw besluit om christen te worden, zo veel mogelijk te weten zou willen komen. Dat u dat niet deed en tot op heden kennelijk over een zeer beperkte kennis van uw nieuwe religie, doet onverminderd afbreuk aan het geloof dat u vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd zou zijn en zet ernstige vraagtekens bij de ware toedracht van uw religieuze activiteiten in België. Dat u, een universiteitsstudent, zelf aangeeft dat u zo'n tweeënhalf jaar na uw bekering nog maar 90% van het Nieuwe Testament en 40 à 50% van het Oude Testament gelezen heeft getuigt evenmin van een werkelijke interesse in de brontekst van uw geloof (CGVS, p.11). Voorgaande wordt verder versterkt door de vaststelling dat u niet eens de naam van uw kerk in België kan produceren (CGVS p. 5, U verklaart dat de kerk 'F. noemt, verwijzend naar haar voorganger (CGVS p. 5, 8). Geconfronteerd met het gegeven dat de kerk een eigen naam heeft, verklaart u dat de kerk geen echte naam heeft en jullie verwijzen naar 'de kerk van broeder E.' (CGVS p. 8). Ofschoon het mogelijk is dat er op deze manier informeel wordt verwezen naar die kerk, mag u echter wel in staat zijn om de officiële naam te produceren. Dat er geen naam aan de deur zou hangen (CGVS p. 5), doet geen afbreuk aan voorgaande. Temeer omdat u, iemand bedreven in de sociale media (CGVS p. 3), de voorganger van uw kerk hielp met zijn sociale media kanalen (CGVS p. 6). Op zijn kanalen is de naam van de kerk immers meermaals te lezen. Zo gebruikt de man het logo van uw kerk als zijn profielfoto, is hij te zien op foto's met het logo op de achtergrond en wordt het logo stevast gebruikt in de uitnodigingen voor de online vieringen van uw kerk. Dat u dan zou beweren de naam niet te kennen, is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk vanuit een oprecht engagement deze kerk frequenteert, mag de naam toch wel als basiskennis gezien worden, quod non in casu.

Ook met betrekking tot uw eerste bezoek aan de kerk, blijkt u het allemaal niet goed te weten. U verklaart dat u de juiste datum niet kan zeggen en zegt te denken dat het maart 2017 was (CGVS p. 13). Voorgaande is nochtans een ingrijpende gebeurtenis die ertoe geleid heeft dat u zich bent gaan bekeren.

Er kan dan ook van u verwacht worden dat u dit met zekerheid kan situeren in de tijd. Dat u niet in staat bent dit te doen, zet verdere vraagtekens bij de oprechtheid van uw vermeende bekering. Zo ook het gegeven dat u maar bitter weinig weet over de wijze waarop uw Iraanse vriend H. in contact is gekomen met het christendom en wanneer hij juist bekeerde (CGVS p. 12). Dat u over zulke zaken niet zou spreken (CGVS p. 12), is weinig ernstig. Van iemand die zich bekeert, hetgeen een ingrijpende beslissing is, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Daarbij mag er verwacht worden dat u zich zou informeren over de wijze en het tijdstip waarop uw landgenoot zich bekeerde of de totstandkoming van zijn interesse in het christendom. U vond dat blijkbaar niet nodig. Dat u dergelijke vragen niet stelde, ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw bekering.

Waar u niet kan overtuigen bekeerd te zijn vanuit een diepgaande en oprechte overtuiging van het christendom, kunnen uw activiteiten op sociale media in dit kader evenmin overtuigen van een oprechte bekering, noch van een risico dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten. U verklaart in dit kader een instagramprofiel te gebruiken om christelijke boodschappen te posten (CGVS p. 3, 5). Uit het betreffende profiel blijkt dat u pas op 1 augustus 2020 van start ging met dit openbaar profiel, iets minder dan een maand na uw verzoek om internationale bescherming. Dat u pas toen aan de slag met dit profiel doet de wenkbrauwen fronsen. Geconfronteerd met deze bevinding stelt u in het verleden dit soort boodschappen op uw persoonlijke pagina gezet te hebben en na uw laatste bezoek aan Iran begonnen te zijn met uw andere account (CGVS p. 4, 5). Uw laatste reis naar Iran dateert echter september 2019, toen u reeds 7 maanden bekeerd was. Wat uw reis naar Iran dan te maken heeft met de timing van uw openbaar profiel, is niet duidelijk. Het tijdstip waarop u dit profiel creëerde, wijst echter wel in de richting van opportunisme. Evenmin kan hieruit opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten u zouden verdenken van bekeerd te zijn (vragenlijst CGVS, 21/10/2020, vraag 5). Ook uit uw Facebookaccount kan voorgaande niet blijken. Het is immers niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Bovendien kan er, gezien het opportunistisch karakter van uw geloofsactiviteiten, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw sociale media accounts verwijderd bij terugkeer naar Iran. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Op basis van uw voorgehouden deelname aan het kerkelijk leven in België kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. U brengt immers geen concrete aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België. Dat u mogelijks naar de kerk bent gegaan in België (CGVS p. 6, 10), kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming. Het moet hierbij immers aangestipt worden dat u uw kerkgang ook niet aantoont aan de hand van objectieve bewijsstukken (CGVS p. 7). Er werd nochtans de kans geboden dit alsnog te doen (CGVS p. 7). U legde slechts een filmpje neer waarop u op de achtergrond te zien bent tijdens een viering (stuk 5) en een foto van u zelf aan een spreekgestoelte in een kerk (stuk 4). Uit deze stukken kan echter niet blijken dat u vanuit een oprechte bekering en diepgaande overtuiging aanwezig bent op deze vieringen. Evenmin kan hieruit een jarenlange kerkgang of christelijke beleving opgemaakt worden. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om zijn verklaringen te staven aan de hand van objectieve stukken. Dat u geen document zou krijgen om uw kerkgang aan te tonen (CGVS p. 7), is niet ernstig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet eens gevraagd heeft (CGVS p. 7). Tenslotte bent u ook niet met een afdoende uitleg gekomen voor het ontbreken van zo'n stuk, hetgeen vraagtekens zet bij uw engagement binnen uw kerk en uw daadwerkelijk contact met de verantwoordelijken aldaar.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw identiteitskaart vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De e-mails m.b.t. uw inschrijving bij de DVZ werden bovenaan besproken. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat deze louter betrekking hebben op uw procedure bij de Belgische asielinstanties maar geenszins een beschermingsnood in uw hoofde kunnen aantonen. Het door u neergelegde filmpje en foto, waarop u te zien bent in een kerk, werd eveneens bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing als volgt:

(1) Waar de bestreden beslissing motiveert dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op legale wijze in België verbleef en er geen risico op repatriëring naar Iran was. Hij verwijst hierbij naar artikel 50, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat zijn studentenvisum geldig was tot eind oktober 2020 en dat hij bij het doen van zijn verzoek om internationale bescherming in juli 2020 aldus nog een verblijfsrecht had in België. Aangezien verzoeker zijn verzoek deed alvorens zijn verblijfsrecht beëindigd werd, is er volgens hem dus geen sprake van laattijdigheid. Verzoeker verwijst nog naar het arrest “*F.G. t. Zweden*” en artikel 10, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming waaruit kan blijken dat een verzoek om internationale bescherming niet als ongeloofwaardig mag worden beschouwd louter op basis van het feit dat een bekering niet direct werd aangebracht en niet mag worden afgewezen louter op het feit dat dit verzoek niet zo snel mogelijk werd gedaan. Hij citeert tevens nog uit het UNHCR-rapport “*Beyond proof. Credibility assessment in EU asylum systems*” van mei 2013 waaruit hij afleidt dat een laattijdig verzoek niets zegt over het bestaan van een gegronde vrees bij terugkeer.

(2) Verzoeker benadrukt dat hij een getuigenverklaring neerlegt van E.F.A. (verzoekschrift, stukken 2-4), de verantwoordelijke van de Protestants-Evangelische Eredienst in België en de voorganger van de Protestantse kerk waar verzoeker heengaat, die hij ook vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). E.F.A. bevestigt dat verzoeker deel uitmaakt van hun kerkgemeenschap in Antwerpen en hier een actieve rol in speelt.

Hoewel de getuigenis een gesolliciteerd karakter heeft, volstaat deze loutere vaststelling niet om deze *“zomaar aan de kant te schuiven”*, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar het beginsel van de vrije bewijsvoering in de asielprocedure, waarbij hij toelicht dat: *“het loutere gegeven dat een bron een gesolliciteerd karakter heeft, betekent niet dat deze bron vals is, of geen enkele bewijskracht bezit. Een getuigenis vormt inderdaad een minder sterke bron, maar kan niet beschouwd worden als onbestaande, en moet op haar merites beoordeeld worden.”* Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal er toe gehouden is alle onderzoeksmaatregelen te nemen nodig om de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit document te beoordelen. Hij verwijst hierbij naar informatie van UNHCR en rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, het EHRM en de Raad met betrekking tot de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal.

Verzoeker wijst ten slotte nog naar de door hem neergelegde foto's die zijn betrokkenheid in de kerk staven (verzoekschrift, stuk 5). Hij besluit dat deze door hem voorgelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen van zijn bekering tot het christendom.

(3) Waar de bestreden beslissing oordeelt dat hij middels zijn verklaringen geen oprechte bekering kan aannemelijk maken, betwist verzoeker deze beoordeling als volgt:

“Verwerende partij meent verder dat verzoekers verklaringen niet afdoende zijn om een oprechte bekering aan te tonen.

Zo zou verzoeker in ‘algemeenheden’ vervallen in zijn antwoord op de vraag waarom hij niet langer in de Islam gelooft. Verzoeker stelde dat er geweld is in de Islam, en ‘ze zich moeien in je dagelijks leven’. (CGVS p.11)

Verwerende partij meent dat dit weinig ernstig is, maar legt daarbij woorden in verzoekers mond. Zo stelde hij tijdens zijn gehoor dat er geen geweld was in het nieuwe testament in de Bijbel. (CGVS p. 11)

Verwerende partij maakt hiervan in de bestreden beslissing: ‘Dat er in het Christendom geen geweld zou zijn kan u evenmin ernstig volhouden. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie is het Oud Testament doorspekt met gewelddaden van onder meer de christelijke god en zijn volgelingen.’ Verwerende partij is hier niet intellectueel eerlijk.

Voorts zou de verwijzing van verzoeker naar de ingewikkelde wetten binnen de Islam en zijn verklaring dat men zich met alles in het dagelijks leven moeit, niet kunnen overtuigen omdat er ook in het Christendom verschillende wetten zijn die een impact hebben op het dagelijks leven. Verder zou het verbazen dat verzoeker de wetten van de Islam verwacht met de wetten van een regime in het land.

Verwerende partij is niet ernstig hier. Men kan toch onmogelijk de zeer strenge interpretatie van de Islam die in Iran gangbaar is, en die het dagelijks leven totaal beheerst, gelijkstellen met het Christendom dat verzoeker in België aanhangt? Dit zijn toch twee compleet verschillende zaken? Verwerende partij verliest daarbij ook uit het oog dat er in Iran (in tegenstelling tot België) geen sprake is van een scheiding tussen kerk en staat, en er in Iran geen onderscheid wordt gemaakt tussen de wetten van het land en van de Islam. De Islam (of toch de interpretatie die hieraan wordt gegeven door het regime) vormt net de basis voor de wetten van het land. Verwerende partij had dit kunnen afleiden uit de officiële naam van het land, namelijk de Islamitische Republiek Iran. Verzoeker groeide op in deze Islamitische Republiek, waar zijn dagelijks leven totaal gedomineerd werd door de Islamitische wetgeving die de geestelijken en het regime opleggen aan de burgers. Voor iemand in zijn situatie is het niet meer dan normaal dat hij geen onderscheid maakt tussen het regime en de Islam, maar dat deze twee zaken met elkaar vervlochten zijn. Verzoeker is ook enkel bekend met de interpretatie van de Islam zoals deze gangbaar is in Iran, en kent geen andere vorm, hetgeen niet abnormaal is, gezien hij zijn hele leven in Iran doorbracht (en het regime en de geestelijke dit als de enige juiste interpretatie afschilderen). Verwerende partij zoekt hier spijkers op laag water.

Verzoekers engagement wordt voorts bevestigd door de voorganger in zijn kerk, waardoor verwerende partij dit onterecht in twijfel trekt (zie stuk 2).

Het feit dat verzoeker niet onmiddellijk gedoopt werd, volstaat evenmin om de oprechtheid van zijn bekering in twijfel te trekken. Zoals verzoeker aangaf, speelde de corona pandemie hierin om te beginnen een rol: kerken waren een periode gesloten, en nadien mochten dopen omwille van hygiënische redenen nog niet doorgaan. Voorts is het binnen het protestantisme niet gangbaar om onmiddellijk na het eerste kerkbezoek als nieuwkomer binnen de gemeenschap gedoopt te worden, maar dient men eerst de Bijbel en het geloof voldoende in de vingers te hebben. Pas daarna kan de weloverwogen stap van een doop genomen worden.

Waar verwerende partij tot slot betoogt dat het opmerkelijk is dat verzoeker voor een Engelstalige kerk heeft gekozen in plaats van een kerk waar men Farsi spreekt, kan ze niet gevolgd worden. De verklaring die verzoeker hiervoor gaf, spreekt namelijk voor zich:

“Waarom gaat u naar die afrikaanse kerk?

De viering bevalt mij meer.

Waarom?

De wijze waarop ze bidden en de sfeer.

Hoe verschilt dat van de Iraanse kerk?

Ik ken niet zoveel mensen in de Iraanse kerk. Er zijn daar weinig mensen.

Herhaling vraag

In de Iraanse kerk worden liedjes gewoon afgespeeld. Bij de Afrikanen is het live. Het aantal kerkgangers is ook groter. Ook verschillende nationaliteiten. In de Iraanse kerk is het weinig.

Nog iets anders?

De redevoering van de bisschop spreekt me meer aan. ” (CGVS p. 9)

De samenvatting in de bestreden beslissing van de redenen waarom verzoeker naar deze Engelstalige kerk gaat, is te simplistisch. Verwerende partij heeft immers een aantal verschillende redenen gegeven: de viering bevalt hem beter, de sfeer is beter, de redevoering van de voorganger spreekt hem meer aan, de liedjes worden live gezongen ipv afgespeeld, er is meer volk dan bij de Iraanse kerk, waar verzoeker niet zoveel mensen kent (in tegenstelling tot zijn huidige kerk). Dit zijn zeer plausibele redenen.

Het feit dat de viering in het Engels plaatsvindt, vormt voor verzoeker geen enkel probleem. Zo heeft hij zijn master in de Biomedische wetenschappen ook behaald in het Engels. Verzoeker is het gewoon om te lezen in het Engels (dit is de taal waarin hij zijn hogere studies heeft gedaan), en leest beter in het Engels dan het Farsi. De Engelse taal vormt voor hem als hoger opgeleide met een master in het Engels, geen enkel obstakel.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt door verwerende partij op dit punt dan ook ten onrechte in twijfel getrokken.”

(4) Verzoeker treedt verder de motivering in de bestreden beslissing bij dat zijn Bijbelse kennis hiaten vertoont, doch meent dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij nog maar enkele jaren christen is, en nog elke dag bijleert over zijn nieuw geloof. Hij citeert in dit verband uit informatie van UNHCR waar volgens hem uit blijkt dat individuen kunnen vervolgd worden wegens hun geloof ook wanneer zij weinig of geen kennis hebben van dit geloof. Hij verwijst tevens nog naar de rechtspraak “F.G. t. Zweden” van het EHRM met betrekking tot de criteria voor een “*sur place claim op basis van een bekering*” en citeert uit de “*aparte opinie van 4 rechters*” bij dit arrest, die stelt dat de bekering in dat geval voldoende bleek “*uit het doopcertificaat, en uit de verklaringen van de congregatie over zijn eerlijke inborst, zijn wil om te leren over het nieuwe geloof, het feit dat hij deelnam aan erediensten, bid-ontmoetingen, en sociale activiteiten*”.

(5) Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat hij heel wat zaken wél wist over het christendom, waarbij hij wijst op de volgende informatie die hij gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

“- Verzoeker wist welke feestdag er binnenkort aankwam voor Protestanten, nl. Pinksteren (CGVS p. 12);

- Verzoeker wist te vertellen wat Protestanten vieren met Pinksteren: “*Dat is vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus. De dag wanneer Jezus in de vorm van de heilige geest neerdaalt. Op de plaats waar het laatste avondmaal heeft plaatsgevonden.*” (CGVS p. 13);

- Verzoeker kan uitleggen wat Paulus wil zeggen met ‘*de Heere is een Wreker*’ (CGVS p. 14);

- Verzoeker weet dat het Laatste Avondmaal de dag voor de kruisiging van Jezus plaatsvond, en dat dit een donderdag was (CGVS p. 15);

- Verzoeker kent de sacramenten van de Protestantse Kerk (CGVS p. 15);

- Verzoeker kon een aantal parabels noemen, namelijk deze van het Mosterdzaadje, de Vijgenboom, de meester en leerling (CGVS p. 16);

- Hiernaar gevaagd kon verzoeker de parabel van het mosterdzaadje toelichten (CGVS p. 16).”

(6) Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij zijn bekering tot het christendom wel degelijk afdoende heeft aangetoond. Waar de bestreden beslissing nog oordeelt dat zijn kortstondig bezoek aan Iran in september 2019 afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn bekering, meent verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat het voor verzoeker wel mogelijk was om gedurende dit korte bezoek zich discreter op te stellen en zijn bekering zo veel mogelijk te verbergen om problemen te voorkomen. Waar dit voor verzoeker tijdens een kort bezoek aan Iran wel mogelijk is, mag men echter niet verwachten dat hij dit gedurende een langere periode volhoudt om op die manier vervolging te voorkomen. Hij wijst er ook nog op dat “*zijn toenmalige instagram pagina niet voor iedereen publiek toegankelijk was (in tegenstelling tot de pagina die hij nadien aanmaakte), hetgeen het risico ook beperkte.*” Hoe dan ook meent verzoeker dat dit element niet zwaar genoeg weegt om enkel op deze basis te besluiten dat zijn bekering ongeloofwaardig is en hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn christelijk geloof.

Verzoeker stelt dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat uit de door de commissaris-generaal aangehaalde motieven onmogelijk kan worden besloten dat zijn relaas over zijn bekering geloofwaardigheid mist. Zo hier nog twijfel over bestaat, meent verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met informatie van UNHCR, waaruit hij citeert. Hij besluit dat hij zijn bekering aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig relaas heeft uiteengezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens.

(7) Waar de bestreden beslissing motiveert dat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn religieuze activiteiten in België, meent verzoeker dat, zelfs mocht dit het geval zijn, dit niet betekent dat hij zich zonder problemen opnieuw in Iran kan vestigen. Verzoeker verwijst naar informatie van UNCHR waaruit blijkt dat religie kan gezien worden als dermate fundamenteel voor de menselijke identiteit dat niemand zich gedwongen zou mogen zien die te verbergen of af te zweren om vervolging te vermijden. Bijgevolg meent verzoeker dat niet van hem mag worden verwacht dat hij zijn protestants geloof in Iran verbergt of afzweert om vervolging te vermijden.

Verzoeker verwijst verder andermaal naar de rechtspraak van het EHRM *"F.G. t. Zweden"* en voert hierbij aan dat de commissaris-generaal geen enkele informatie bijbrengt die toelaat om het risico voor verzoeker te beoordelen in geval van terugkeer. Hij citeert hierbij nog uit voormeld UNHCR-rapport *"Beyond proof"*. Hij verwijst tevens naar artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat omgezet werd in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet. Hij stelt hierbij dat: *"Mocht verwerende partij wel de moeite hebben genomen om relevante landeninformatie op te zoeken, dan had ze kunnen merken dat verzoeker als lid van de Protestantse kerk een bijzonder risicoprofiel heeft."* Verzoeker wijst vervolgens op een rapport van Asyls van mei 2014, waarbij hij aanvoert dat: *"Men kan de situatie van de verschillende stromingen binnen het christendom niet zomaar met elkaar vergelijken in Iran, om daaruit conclusies te trekken over de algemene situatie van Christenen in Iran. Het zijn vooral de leden van de protestante en evangelische kerken die het hard te verduren hebben."* Uit het rapport van Asyls blijkt dat protestanten het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie, arrestaties, detentie en juridische vervolging in Iran.

Verzoeker besluit als volgt:

"Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen."

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een mail van bisschop F.E.A. van 8 oktober 2021 (stuk 2);
- een mail van bisschop F.E.A. van 11 oktober 2021 met kopieën van zijn verblijfstitel (stuk 3);
- informatie van de website van de Protestants-Evangelische Eredienst in België (stuk 4);
- foto's van verzoeker (stuk 5).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in het relaas omtrent de eerlijkheid en oprechtheid van zijn bekering tot het christendom. Hij meent dat hij omwille van deze bekering vervolging vreest bij een terugkeer naar Iran. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoeker geen argumenten aanhaalt die van die aard zijn om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hieruit blijkt ook naar het oordeel van de Raad genoegzaam het ongeloofwaardige karakter van (i) verzoekers verklaringen over zijn oprechte bekering, (ii) de drijfveer voor zijn christelijke activiteiten in België en (iii) de aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn vermeende bekering.

De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 50, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat desbetreffende motivering in de bestreden beslissing niet is gesteund op dit artikel, doch wel op de vaststelling dat verzoeker, hoewel hij verklaarde reeds sedert februari 2019 bekeerd te zijn tot het christendom in België, slechts in juli 2020 zijn verzoek deed en dat hij geen gegronde reden geeft voor deze laattijdigheid. Verzoeker voert aan dat hij tot eind oktober 2020 legaal in België verbleef op basis van een studentenvisum en dus geen risico liep op repatriëring, doch dit ontslaat verzoeker niet van de verplichting om zijn nood aan internationale bescherming zo vlug als mogelijk kenbaar te maken. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit is des te meer frappant gezien verzoeker verklaarde dat hij in september 2019 naar Iran terugkeerde en er zich onveilig voelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5). Indien dit werkelijk het geval was geweest, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zo snel mogelijk bij zijn terugkeer een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. De bestreden beslissing wees er hierbij terecht op dat verzoekers verwijzing naar de lockdown die in maart 2020 begon omwille van de coronacrisis geen afdoende verklaring vormt voor verzoekers laattijdige verzoek. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift enkel vaststellen dat verzoeker zijn verzoek niet om redenen van overmacht laattijdig indiende, maar dat dit zijn eigen keuze betrof. Verzoeker relativeert door zijn eigen gedrag dus zijn nood aan internationale bescherming. De loutere verwijzing naar algemene informatie van UNCHR, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat zijn verzoek om internationale bescherming niet mag worden afgewezen of als ongeloofwaardig worden beschouwd louter omwille van het feit dat hij zijn verzoek laattijdig indiende en zijn bekering niet onmiddellijk aanbracht, gaat hij voorbij aan de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom. Hij maakt dus niet aannemelijk dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers verklaringen omtrent zijn oprechte bekering tot het christendom echter niet overtuigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud louter verklaarde dat er in het Nieuwe Testament geen geweld is, merkt de Raad op dat hij voorbijgaat aan zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat *“Is er geweld in het christendom? Neen. Zeker van? Ja.”* (Notities van het

persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Deze verklaringen staan haaks op de vaststelling dat in het Oud Testament, dat verzoeker volgens zijn verklaringen voor veertig procent gelezen heeft (*Ibid.*) wel degelijk veel gewelddadigheden bevat (Landeninformatie, stuk 6, nr. 11). De bestreden beslissing wees er in dit verband terecht op dat het niet aannemelijk is dat dit verzoeker niet zou zijn opgevallen. Verzoeker merkt nog op dat de zeer strenge interpretatie van de islam die in Iran gangbaar is niet gelijkgesteld kan worden met het christendom dat verzoeker hier in België aanhangt, doch de Raad is van oordeel dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ook in het christendom wel degelijk wetten bestaan die een impact hebben op het dagelijkse leven, zodat verzoekers verwijzing naar ingewikkelde wetten in de islam geen afdoende verklaring vormt voor de beweerde aantrekkingskracht die het christendom op hem kende. Verzoeker merkt verder nog op dat hij opgroeide in een land waar geen onderscheid wordt gemaakt tussen de wetten van het land en van de islam, zodat het normaal is dat deze zaken voor hem met elkaar vervlochten zijn, alsook dat hij enkel bekend is met de interpretatie van de islam zoals deze in Iran gangbaar is, hetgeen normaal is aangezien hij zijn hele leven in Iran doorbracht. De Raad wijst in dit verband op het universitaire profiel van verzoeker alsook op zijn verklaringen dat hij een vergelijking heeft gemaakt tussen de islam en het christendom (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Verzoeker heeft daarenboven niet zijn hele leven in Iran doorgebracht, doch studeerde sinds augustus 2017 in België (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 12), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ook hier kennis kon maken met gematigdere stromen binnen de islam. Van iemand met verzoekers profiel kan dus wel degelijk verwacht worden dat hij het onderscheid kan maken tussen de wetten van de islam en de wetten van zijn land en bekend zou zijn met gematigdere vormen van de islam. De Raad benadrukt dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker voor iemand afkomstig uit een islamitisch land als Iran en wiens hele familie moslim is, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet op een overtuigende wijze kan toelichten waarom en op welke wijze zijn geloofsafval van de islam tot zijn bekering naar het christendom is voltrokken. Dit ondergraaft zijn bewering dat hij vanuit een oprechte en diepgaande overtuiging naar het christendom bekeerd is.

Verzoekers verwijzing naar de coronacrisis als reden waarom hij nog niet gedoopt is, betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen. In de bestreden beslissing werd reeds geoordeeld dat dit geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat verzoeker zich nog niet heeft laten dopen. Dat het niet gangbaar is in het protestantisme om zich onmiddellijk te dopen omdat men eerst de bijbel en het geloof voldoende "*in de vingers*" moet hebben, betreft dan weer een loutere *post-factum* verklaring. Indien dit het geval zou zijn, getuigt verzoekers verklaring dat hij tot op heden slechts veertig procent van het Oude Testament gelezen heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11), bovendien niet van een oprechte inspanning en inzet om zich te kunnen laten dopen. De Raad benadrukt nog dat verzoeker tot op heden geen bewijzen neerlegt dat hij gedoopt zou zijn of van plan is zich te laten dopen, hoewel hij verklaart reeds sinds februari 2019 bekeerd te zijn. Er wordt dus aangenomen dat hij thans voldoende bekend had moeten zijn met zijn christelijke geloof. Verzoekers nalatigheid om zich te laten dopen doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de oprechtheid van zijn beweerde bekering tot het christendom, ook al betreft het doopsel op zich geen determinerend bewijs van iemands oprechte geloofsovertuiging.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en meent dat hij een aantal zeer plausibele redenen heeft gegeven waarom hij naar een Afrikaanse kerk gaat die in het Engels wordt georganiseerd (*Ibid.*, p. 9). De Raad stelt in dit verband vast dat rekening werd gehouden met deze verklaringen in de bestreden beslissing. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring dat hij de Engelse taal beter beheerst dan het Farsi, zijn moedertaal, niet kan overtuigen (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker volhardt dat het Engels voor iemand met zijn profiel geen enkel obstakel vormt en dat hij beter leest in het Engels dan in het Farsi, doch de Raad wijst erop dat, zelfs rekening houdend met verzoekers profiel en kennis van het Engels, het niet aannemelijk is dat hij deze taal beter zou beheersen dan zijn moedertaal. Verzoekers stelling dat hij de bijbel leest in het Engels omdat hij deze taal beter beheerst wordt bovendien ondergraven door de pertinente en correcte vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins bekend leek te zijn met de Engelse term voor het evangelie, "*gospel*", hoewel de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament met dit woord beginnen. De bestreden beslissing besluit hieruit terecht dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn bekeringsproces, zijn overtuiging en de omstandigheden waarin hij voor het christendom zou hebben gekozen.

Verzoekers verwijzing naar de informatie die hij wel kon geven over het christendom doet op zich geen afbreuk aan de vastgestelde lacunes in zijn verklaringen omtrent zijn kennis van het christendom.

De Raad wijst er hierbij nog op dat verzoeker verwijst naar zijn verklaringen aangaande Pinksteren, doch er met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan kan worden besloten dat verzoekers kennis over dit punt lacunair is. In hetzelfde opzicht verwijst verzoeker naar zijn verklaringen over het Laatste Avondmaal, doch doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling dat verzoeker niet lijkt te weten dat dit genuttigd werd tijdens de Goede Week op Witte Donderdag. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift trouwens dat zijn kennis over de Bijbel hiaten vertoont, doch benadrukt dat hij nog maar enkele jaren christen is en nog elke dag bijleert over zijn nieuwe geloof. De Raad treedt echter de bestreden beslissing bij dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij reeds voor zijn bekering tot het christendom zoveel mogelijk te weten zou willen komen over zijn geloof. Dat verzoeker dit niet deed en tot op heden slechts over een zeer beperkte kennis van zijn nieuwe religie beschikt, alsook dat uit zijn verklaringen weinig interesse blijkt om hierover bij te leren, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt, doet dan ook afbreuk aan zijn bewering dat hij vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd zou zijn.

Verzoekers verweer dat hij zich bij zijn kortstondig bezoek in september 2019 aan zijn land discreet kon opstellen en zijn bekering kon verbergen om problemen te vermijden, klemmt met de vaststelling dat hij reeds voorafgaand aan zijn reis personen had ingelicht over zijn bekering tot het christendom en reeds christelijke boodschappen op zijn instagram had geplaatst. Dit staat haaks op verzoekers beweerde vrees voor vervolging als bekeerde christen in Iran. Het loutere feit dat het instagramprofiel geen publiek profiel betrof is te lichtvoetig in de Iraanse context, waar bekeerde christenen vervolging vrezen. Deze vaststelling ondergraaft, temeer samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering. Immers, indien verzoeker werkelijk bekeerd zou zijn tot het christendom in februari 2019 en hier reeds personen in Iran van had ingelicht, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij niet dermate lichtzinnig over een reis naar zijn herkomstland zou beslissen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift nog documenten neer ter staving van zijn christelijke activiteiten in België (verzoekschrift, stukken 2-5). De Raad is van oordeel dat deze stukken weliswaar verzoekers aanwezigheid en engagement in zijn religieuze activiteiten in België staven, doch geen uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. De Raad wijst er hierbij nog op dat verzoeker stukken neerlegt waaruit blijkt dat hij actief is in de kerk van E.F.A., doch dat in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de naam van deze kerk niet kon geven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Dit ondergraaft het oprechte en diepgewortelde karakter van zijn religieus engagement. De Raad is aldus van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn beweerde bekering, zijn religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in België een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. De verwijzing naar het beginsel van de vrije bewijsvoering en de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal doet geen afbreuk aan voormelde beoordeling van de bewijswaarde van de door verzoeker aangebrachte stukken.

Betreffende de door verzoeker aangehaalde informatie inzake de risico's voor vervolging van bekeerde christenen in Iran, merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet heeft aangetoond dat zijn christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde en oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Hij maakt dus niet aannemelijk daadwerkelijk protestant te zijn en zich bij een terugkeer naar Iran als dusdanig te zullen worden gepercipieerd. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van protestanten en bekeerlingen in Iran is *in casu* dan ook niet dienstig, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Daar waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet, informatie van UNHCR en de arresten van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland*, nr. C-277/11) en het EHRM van 23 maart 2016 (*F.G. tegen Zweden*, nr. 43611/11) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschiet in zijn samenwerkingsplicht door geen relevante landeninformatie over de risico's voor verzoeker bij terugkeer aan te brengen, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. Het kwam verzoeker *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen over de oprechtheid van zijn bekering.

Aangezien het door verzoeker gebrachte relaas met betrekking tot zijn bekering tot het christendom ongeloofwaardig werd bevonden, kan de relevantie van dergelijke achtergrondinformatie in dit verband over het land van herkomst niet worden aangenomen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen een celstraf te krijgen en uw burgerrechten te verliezen ten gevolge van uw bekering in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 28/04/2021, p. 8).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor de Iraanse autoriteiten geïnviseerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Zo moet er opgemerkt dat u sedert 2017 in het kader van uw studies in België verblijft (CGVS p. 5). In februari 2019 bekeerde u zich reeds tot het christendom (CGVS p. 13). Toch wachtte u tot juli 2020 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 7). Dat het indienen van een verzoek een moeilijke beslissing was en u hierdoor niet terug zou kunnen naar Iran (CGVS p. 7), kan uw laattijdigheid niet vergoelijken. Er mag immers van u verwacht worden dat u wanneer u voor het christendom koos, heel goed wist wat er u mogelijks boven het hoofd hing indien de Iraanse autoriteiten hier lucht van kregen. U bent immers een hoog opgeleide man en verklaart dat de Iraanse autoriteiten zeer streng zijn voor mensen die uit de pas van het regime lopen (CGVS p. 5). Bovendien verklaart u dat u zich niet op uw gemak voelde toen u in september 2019 voor een familiebezoek terugkeerde naar Iran en u vreesde gearresteerd te worden (CGVS p. 5; vragenlijst DVZ, 21/10/2020, vraag 32). Dat u dan nog moest nadenken over het al of niet indienen van een verzoek (CGVS p. 7), is niet ernstig. Dat u niet zou geweten hebben wat de gevolgen van een bekering zouden kunnen zijn (CGVS p. 8), evenmin. Geconfronteerd met het gegeven dat u wist dat u als bekeerde niet terug kon, tracht u de Corona pandemie als verschoningsgrond voor uw laattijdigheid te gebruiken en verklaart u reeds in maart 2020 stappen met betrekking tot de procedure gezet te hebben (CGVS p. 7, 8). Er werd u gevraagd om voorgaande te staven aan de hand van bewijsstukken (CGVS p. 8). Hiertoe legt u enkele e-mails voor die u heeft uitgewisseld met de Belgische asieldiensten. Uit voorgenoemde (stuk 7) blijkt echter dat u pas op 5 juli 2020 een afspraak maakte via het online registratie systeem van DVZ, hetwelk tijdens de eerste lockdown gebruikt werd. Nergens uit uw stukken mag blijken dat u reeds in maart 2020 een nood aan bescherming kenbaar maakte. Geconfronteerd met de vaststelling dat indien u in maart 2020 uw beschermingsnood kenbaar gemaakt zou hebben nog steeds laattijdig zou zijn, vergelijkt u uw beslissing om een verzoek om internationale bescherming met de keuze om in het huwelijk te treden (CGVS p. 8). Voorgaande tart alle verbeelding. Er kan immers verwacht worden dat iemand die de bescherming van een derde land vraagt omdat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is, deze vorm van bescherming als een noodzaak beschouwt en niet als een keuze die hij maanden in overweging moet nemen. Gelet op wat voorafgaat mag het u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Vervolgens mag het verbazen dat u als bekeerde Iraniër besloot in september 2019 terug te keren naar het land waarvan u goed wist dat het regime streng is voor mensen die uit de pas lopen (CGVS p. 5). Temeer omdat u ook nog eens voor uw reis mensen ter plaatse had ingelicht over uw keuze voor het christendom en u reeds boodschappen in dat kader op uw Instagram had geplaatst (CGVS p. 5). Gelet op voorgaande kan uw verklaring dat u pas ter plaatse angstig werd en een onveilig gevoel kreeg (CGVS p. 5), dan ook niet overtuigen. Immers valt het niet te begrijpen dat indien u plannen had om naar Iran te trekken, u voorafgaand mensen ter plaatse zou inlichten over uw bekering (CGVS p. 5). Zo'n onvoorzichtig gedrag valt niet te rijmen met wat er van een bekeerde in Iran verwacht mag worden. Dat dit een onbewuste beslissing was (CGVS p. 5), is niet ernstig voor iemand die klaarblijkelijk wel maanden nodig heeft om een verzoek om internationale bescherming af te wegen. Overigens valt uw onbewuste beslissing niet te rijmen met uw keuze om christelijk geïnspireerde boodschappen te delen op uw

persoonlijk Instagram profiel (CGVS p. 5). Indien u dit daadwerkelijk voorafgaand uw reis naar Iran gedaan zou hebben, u toont dit echter niet aan, kan er van u verwacht worden dat u geenszins een voet op Iraanse bodem zou zetten. Het geheel van bovenstaand onwaarschijnlijk gedrag zet dan ook ernstige twijfels bij uw bewering dat u in februari 2019 bekeerde en hierdoor niet terug zou kunnen naar Iran.

Voorts zijn ook uw verklaringen niet afdoende om een oprechte bekering aan te tonen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U geeft aan dat u niet voor de islam gekozen had, u er niet echt in geloofde en u er geen rust kon vinden (CGVS p. 11). Toen u kennis maakte met de leerlingen van de Bijbel, vond u uw rust terug (CGVS p. 11). U gevraagd waarom u niet langer in de islam gelooft, vervalt u in algemeenheden als 'er is geweld in de islam' en 'ze moeien zich in je dagelijkse leven' (CGVS p. 11). In het christendom vraagt men slechts een spijtbetuiging voor uw zonden en een geloof in Jezus, zo stel u (CGVS p. 11). Voorgaande is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, iemand die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens vrouw moslim was (vragenlijst DVZ, vraag 15a), de islam enkel met geweld en regels associeert. Dat u veel zonden had en men u die vergeeft in het christendom (CGVS p. 11), kan evenmin overtuigen. Ook in de islam neemt vergeving een centrale plaats in kan mits het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah vergeven worden. U geeft overigens zelf aan dat er ook in de islam vergeving is (CGVS p. 11). Dat er in het christendom geen geweld zou zijn kan u evenmin ernstig volhouden (CGVS, p.11). Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie is het Oud Testament doorspekt met gewelddaden van onder meer de christelijke god en zijn volgelingen. Dat u die beweert 40 tot 50% van het Oude Testament gelezen te hebben de vele uitspanningen van geweld zou zijn ontgaan valt niet voor te stellen (CGVS p.11). Uw verwijzing naar de ingewikkelde wetten in de islam en uw verklaring dat men zich met alles moet in het dagelijkse leven kunnen evenmin overtuigen (CGVS p. 11, 12). Voorgaande is opmerkelijk daar er ook in het christendom verschillende wetten bestaan die een impact hebben op uw dagelijks leven. Kennelijk kent u deze niet daar u louter verwijst naar het vragen voor vergeving, het bevestigen van uw geloof in Jezus en drie van de tien geboden (CGVS p. 11, 12). Het mag verder verbazen dat u, iemand die beweert een vergelijking tussen het christendom en de islam gemaakt te hebben (CGVS p. 11), de wetten van de islam verwacht met die van een regime in een land. Wanneer u immers gevraagd wordt of u een meer gematigde stroming van islam in overweging heeft genomen, verklaart u geen weet te hebben van zulke vormen van de religie (CGVS p. 12). Voorgaande is opmerkelijk daar er gelet op uw verklaring een vergelijking gemaakt te hebben, van u verwacht mag worden dat u uw oude religie ten gronde bestudeerd zou hebben. Kennelijk heeft u dat niet gedaan, hetgeen vraagtekens zet bij de oprechtheid van uw geloofsafval en daaropvolgende bekering.

U gevraagd naar uw beweegredenen om een kerkviering bij te wonen, verwijst u naar heimwee en gegeven dat het iets aantrekkelijks en nieuws was (CGVS p. 12). Voorgaande is echter heel vaag. Zo ook uw verklaringen aangaande uw bekeringsproces zelf. Zo verklaart u geen specifiek proces doorlopen te hebben tijdens uw bekering (CGVS p. 13). U verwijst louter naar een uitnodiging om te gaan verkondigen dat u christen geworden bent (CGVS p. 13). U gevraagd naar de concrete aanleiding voor uw bekering verklaart u dan weer 'dat het met de tijd was' (CGVS p. 13). U opnieuw gevraagd naar het punt waarop u besloot als christen door het leven te gaan, komt u opnieuw met het oppervlakkige antwoord dat u dit deed nadat u alles overwogen had (CGVS p. 14). U gevraagd wat u dan precies over de streep heeft getrokken verwijst u wederom naar het gegeven dat het een lang proces was (CGVS p. 14). Na de vraag opnieuw gesteld te hebben, verwijst u naar een vers waarin gesteld wordt dat er 'geen andere weg is om gered te worden dan ik' (CGVS p. 14). U gevraagd waarom dat juist het element was dat u over de streep trok, stelt u dat u iets zocht dat uw geest kon herstellen (CGVS p. 14). Van iemand die met volle overtuiging koos zijn oude religie in te ruilen voor een nieuwe geloofsovertuiging mag er echter verwacht worden dat hij heel concreet zijn persoonlijk bekeringsproces en zijn eigen twijfels, bedenkingen en motivatie kan toelichten.

Bovendien mag er van u verwacht worden dat duidelijk kan toelichten wat de beweegredenen voor uw bekering zijn. U heeft met bovenstaande algemene voorgekauwde uitspraken dan ook geenszins kunnen overtuigen dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd bent.

Voorts moeten er vraagtekens geplaatst worden bij uw christelijk engagement. Zo mag het opmerkelijk heten dat u tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS p. 6). U verwijst hiervoor wederom naar de Corona pandemie en de daaruit voortgevloeide lockdown (CGVS p. 6). Dit is echter niet ernstig. U bekeerde reeds in februari 2019 waar de eerste lockdown ten gevolge van de corona pandemie pas medio maart 2020 begon. Dat zulke zaken tijd nodig hebben en u niet de dag na uw beslissing gedoopt kan worden (CGVS p. 6), kan evenmin overtuigen. U had immers reeds beslist om te bekeren. Waarom u dan nog zou wachten om officieel toe te treden tot de kerk, hetgeen u met een doopsel zou doen, valt niet te begrijpen en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering. Men kan immers van een nieuwbakken bekeerling verwachten dat hij zou popelen om dit sacrament te ontvangen. U verklaart overigens zelf dat het doopsel een beeld van sterfte en wedergeboorte vormt (CGVS p. 14). Waarom u zich hiertoe dan niet zou engageren als overtuigde christen, valt niet te begrijpen. Dat de Corona pandemie voorgaande heeft bemoeilijkt kan gevolgd worden (CGVS p. 9), echter was u toen al meer dan een jaar bekeerd. Dat u zich tracht te verschuilen achter deze pandemie, kan uw nalatigheid dan ook niet vergoelijken.

Het mag tevens opmerkelijk heten dat u ervoor gekozen heeft om uw vieringen bij te wonen in een Engelstalige kerk waar u eveneens vlot toegang heeft tot een Iraanse kerk alwaar u in uw moedertaal de vieringen kan volgen (CGVS p. 9). Ook de Bijbel leest u in het Engels (CGVS p. 9). Dat u zich beter kan vinden in de sfeer van uw Afrikaanse kerk (CGVS p. 9) kan begrepen worden. Dat u naar eigen zeggen de Engelse taal beter beheerst dan uw moedertaal (CGVS p. 9, 10), is minder overtuigend. Een bekering is complex proces waarbij een goede verstaanbaarheid van de heilige teksten van cruciaal belang is. U gevraagd naar wat een evangelie is in het Engels, gaat u echter meteen de mist in door te stellen dat het 'Bible' is (CGVS p. 9). Geconfronteerd met deze bevinding gaat u opnieuw de mist in door als voorbeeld 'John chapter 9 te geven (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk de Engelse taal beter zou beheersen dan het Farsi en u naastig de Bijbel heeft doorlezen in het Engels, kan er echter verwacht worden dat u regelmatig met het woord 'Gospel' geconfronteerd bent geweest. De eerste vier boeken in het Nieuwe Testament, waarvan u naar eigen zeggen 90% heeft gelezen (CGVS p. 11), beginnen immers met de 'gospels'. Voorgaande zet dan ook vraagtekens bij uw bekeringsproces, uw overtuiging en de omstandigheden in dewelke u oprecht gekozen zou hebben voor het christendom.

U bent er evenmin in geslaagd te overtuigen met een deugdelijke kennis van het Christendom. Zo blijkt u nog nooit gehoord te hebben van de Advent periode, de aanloopperiode voor het Kerstfeest (CGVS p. 12). Voorts kan u geen voorbeelden produceren van een van de verbonden die God is aangegaan met de mensheid (CGVS p. 13). Wanneer u gevraagd werd wanneer Jezus naar de hemel is gestegen, stelt u dat het op de vrijdag na zijn kruisiging gebeurde (CGVS p. 13) en gaat u dus voorbij aan het gegeven dat hij nog veertig dagen na zijn verrijzenis op aarde was. Ook met betrekking tot Pinksteren haalt u een en ander door elkaar. Zo verklaart u dat Jezus neerdaalde in de vorm van de heilige geest en dat dit voorspeld werd dat hij zou sterven, opstaan en zich na vijftig dagen zou tonen (CGVS p. 13). Er mag echter van u verwacht worden dat u gelet op het belang van Pinksteren binnen het Christendom, zou weten dat Jezus alvorens op te stijgen naar de hemel, aankondigde dat hij de heilige geest naar aarde zal sturen. Voorgaande gebeurde vervolgens bij Pinksteren. Bij deze neerdaling stelde de heilige geest de apostelen in staat om in alle talen het evangelie te verkondigen. Voorts vormt deze feestdag de geboorte van de kerk. U blijkt dit echter niet te weten, hoewel u blijkbaar wel van plan was om deze feestdag te vieren (CGVS p. 13, 15). Zelfs de blijde boodschap kan u niet thuisbrengen (CGVS p. 14), nochtans gaat het hierover de goede boodschap die Jezus verkondigde. Ook 'De Goede Week' blijkt u niet al te best te liggen. Zo blijkt u niet te weten dat het 'Laatste Avondmaal' genuttigd werd op 'Witte Donderdag' en spreekt u van 'kruisvrijdag' als de dag waarop Jezus gekruisigd werd (CGVS p. 15). Ook de feestdag waarbij de verrijzenis van Jezus wordt gevierd, bestempeld u verkeerd. In deze verwijst u naar 'de verrijzenis' in plaats van 'Pasen' (CGVS p. 15). Het geheel van bovenstaande doet eens te meer sterk afbreuk aan het geloof dat oprecht bekeerd bent. Van iemand die naar eigen zeggen meer vijftig keren een viering in een kerk bijwoonde (CGVS p. 10), negentig procent van het nieuwe testament las (CGVS p. 11) en weloverwogen besloot zich te bekeren (CGVS p. 14), mag bovenstaande basiskennis verwacht worden. Temeer omdat u ook aangeeft vaak Bijbellessen gevolgd te hebben (CGVS p. 15).

Uw gebrekkige kennis anno 2021 mag verbazen in het licht van uw bekering in februari 2019. Zo ook uw stelling dat uw interesse pas groeide vanaf de lockdown, toen de Bijbellessen online plaatsvonden (CGVS p. 15). U stelt dat u meer interesse kreeg en na uw besluit om christen te worden, besloot om meer te weten te komen over de religie (CGVS p. 15). Er kan echter van u verwacht worden dat u voor uw besluit om christen te worden, zo veel mogelijk te weten zou willen komen.

Dat u dat niet deed en tot op heden kennelijk over een zeer beperkte kennis van uw nieuwe religie, doet onverminderd afbreuk aan het geloof dat u vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd zou zijn en zet ernstige vraagtekens bij de ware toedracht van uw religieuze activiteiten in België. Dat u, een universiteitsstudent, zelf aangeeft dat u zo'n tweeënhalf jaar na uw bekering nog maar 90% van het Nieuwe Testament en 40 à 50% van het Oude Testament gelezen heeft getuigt evenmin van een werkelijke interesse in de brontekst van uw geloof (CGVS, p.11). Voorgaande wordt verder versterkt door de vaststelling dat u niet eens de naam van uw kerk in België kan produceren (CGVS p. 5, U verklaart dat de kerk 'Fineson' noemt, verwijzend naar haar voorganger (CGVS p. 5, 8). Geconfronteerd met het gegeven dat de kerk een eigen naam heeft, verklaart u dat de kerk geen echte naam heeft en jullie verwijzen naar 'de kerk van broeder Edit' (CGVS p. 8). Ofschoon het mogelijk is dat er op deze manier informeel wordt verwezen naar die kerk, mag u echter wel in staat zijn om de officiële naam te produceren. Dat er geen naam aan de deur zou hangen (CGVS p. 5), doet geen afbreuk aan voorgaande. Temeer omdat u, iemand bedreven is in de sociale media (CGVS p. 3), de voorganger van uw kerk hielp met zijn sociale media kanalen (CGVS p. 6). Op zijn kanalen is de naam van de kerk immers meermaals te lezen. Zo gebruikt de man het logo van uw kerk als zijn profielfoto, is hij te zien op foto's met het logo op de achtergrond en wordt het logo steevast gebruikt in de uitnodigingen voor de online vieringen van uw kerk. Dat u dan zou beweren de naam niet te kennen, is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk vanuit een oprecht engagement deze kerk frequenteert, mag de naam toch wel als basiskennis gezien worden, quod non in casu.

Ook met betrekking tot uw eerste bezoek aan de kerk, blijkt u het allemaal niet goed te weten. U verklaart dat u de juiste datum niet kan zeggen en zegt te denken dat het maart 2017 was (CGVS p. 13). Voorgaande is nochtans een ingrijpende gebeurtenis die ertoe geleid heeft dat u zich bent gaan bekeren. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u dit met zekerheid kan situeren in de tijd. Dat u niet in staat bent dit te doen, zet verdere vraagtekens bij de oprechtheid van uw vermeende bekering. Zo ook het gegeven dat u maar bitter weinig weet over de wijze waarop uw Iraanse vriend Hassan in contact is gekomen met het christendom en wanneer hij juist bekeerde (CGVS p. 12). Dat u over zulke zaken niet zou spreken (CGVS p. 12), is weinig ernstig. Van iemand die zich bekeert, hetgeen een ingrijpende beslissing is, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. Daarbij mag er verwacht worden dat u zich zou informeren over de wijze en het tijdstip waarop uw landgenoot zich bekeerde of de totstandkoming van zijn interesse in het christendom. U vond dat blijkbaar niet nodig. Dat u dergelijke vragen niet stelde, ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw bekering.

Waar u niet kan overtuigen bekeerd te zijn vanuit een diepgaande en oprechte overtuiging van het christendom, kunnen uw activiteiten op sociale media in dit kader evenmin overtuigen van een oprechte bekering, noch van een risico dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten. U verklaart in dit kader een instagramprofiel te gebruiken om christelijke boodschappen te posten (CGVS p. 3, 5). Uit het betreffende profiel blijkt dat u pas op 1 augustus 2020 van start ging met dit openbaar profiel, iets minder dan een maand na uw verzoek om internationale bescherming. Dat u pas toen aan de slag met dit profiel doet de wenkbrauwen fronsen. Geconfronteerd met deze bevinding stelt u in het verleden dit soort boodschappen op uw persoonlijke pagina gezet te hebben en na uw laatste bezoek aan Iran begonnen te zijn met uw andere account (CGVS p. 4, 5). Uw laatste reis naar Iran dateert echter september 2019, toen u reeds 7 maanden bekeerd was. Wat uw reis naar Iran dan te maken heeft met de timing van uw openbaar profiel, is niet duidelijk. Het tijdstip waarop u dit profiel creëerde, wijst echter wel in de richting van opportunisme. Evenmin kan hieruit opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten u zouden verdenken van bekeerd te zijn (vragenlijst CGVS, 21/10/2020, vraag 5). Ook uit uw Facebookaccount kan voorgaande niet blijken. Het is immers niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Bovendien kan er, gezien het opportunistisch karakter van uw geloofsactiviteiten, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw sociale media accounts verwijderd bij terugkeer naar Iran. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Op basis van uw voorgehouden deelname aan het kerkelijk leven in België kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. U brengt immers geen concrete aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België. Dat u mogelijks naar de kerk bent gegaan in België (CGVS p. 6, 10), kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming. Het moet hierbij immers aangestipt worden dat u uw kerkgang ook niet aantoont aan de hand van objectieve bewijsstukken (CGVS p. 7). Er werd nochtans de kans geboden dit alsnog te doen (CGVS p. 7). U legde slechts een filmpje neer waarop u op de achtergrond te zien bent tijdens een viering (stuk 5) en een foto van u zelf aan een spreekgestoelte in een kerk (stuk 4). Uit deze stukken kan echter niet blijken dat u vanuit een oprechte bekering en diepgaande overtuiging aanwezig bent op deze vieringen. Evenmin kan hieruit een jarenlange kerkgang of christelijke beleving opgemaakt worden. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om zijn verklaringen te staven aan de hand van objectieve stukken. Dat u geen document zou krijgen om uw kerkgang aan te tonen (CGVS p. 7), is niet ernstig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet eens gevraagd heeft (CGVS p. 7). Tenslotte bent u ook niet met een afdoende uitleg gekomen voor het ontbreken van zo'n stuk, hetgeen vraagtekens zet bij uw engagement binnen uw kerk en uw daadwerkelijk contact met de verantwoordelijken aldaar.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw identiteitskaart vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De e-mails m.b.t. uw inschrijving bij de DVZ werden bovenaan besproken. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat deze louter betrekking hebben op uw procedure bij de Belgische asielinstanties maar geenszins een beschermingsnood in uw hoofde kunnen aantonen. Het door u neergelegde filmpje en foto, waarop u te zien bent in een kerk, werd eveneens bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP